

РЕШЕНИЕ

№ 691

гр. София, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Адрина Янев

Георги Бозуков

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11005** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК] чрез адв. М. Г., срещу Решение от 26.08.2021 г. по НАХД № 6093/2021 г. на Софийски районен съд (СРС) 9-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-266/06.04.2021 г., постановено от Зам.- Председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ в КФН, с което на касатора на основание чл.53 от ЗАНН, е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева на за нарушение на чл. 108, ал.1 от КЗ вр. чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2 вр. ал.1, т.2 във с параграф 1, т.51 от ДР на КЗ вр. чл.648, ал.1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи за противоречие на обжалваното решение с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва се твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност. Сочи се, че в АУАН липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид, а чак с НП се навеждат фактически твърдения за повторност. Релевира се довод, че е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН, поради несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената му правна квалификация. Твърди още, че е налице неправилно квалификация на нарушението. На следващо място

касаторът счита, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Твърди, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и наказващият орган не е следвало да налага административно наказание. Иска от съда да отмени обжалвания съдебен акт и вместо него да постанови друг, с който да отмени НП. Алтернативно моли НП да бъде изменено, като наложената санкция бъде преквалифицирана по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да бъде наложена минималната законова санкция.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът - КФН, чрез процесуален представител – юрк. Л., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановлен Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства. Съдът е приел, че с НП № Р-10-179/09.03.2018 г., влязло в сила на 04.02.2020 г. на ЗД [фирма] с ЕИК:[ЕИК] след потвърждаването му от СРС по НАХД № 6183/2018 г. и АССГ по КНАХД № 13097/2019 г. от 04.02.2020 г. е наложена имуществена санкция в размер 3000.00 лева за административно нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ.

След постъпила жалба в КФН на 26.02.2021 г. от Ж. С., [населено място] съдържаща информация за забавено изплащане на застрахователно обезщетение за настъпило застрахователно събитие за л.а. „Пежо 406“ с рег. Рег. № CN 2658 АН по щета № ВG/02/120000472871 във връзка със застраховка ГО на автомобилистите, заведена при ЗД [фирма] е извършена документална проверка от служители на КФН. В хода на проверката от КФН е установено, че застрахователното дружество след оглед на МПС на 03.11.2020 г. и при неизискване на необходимите по щетата документи след датата на единствения оглед за установяване на основанието и размера на дължимото обезщетение по КЗ, е следвало на основание чл.108, ал.1 от КЗ в срок до 15 работни дни да се произнесе като изплати обезщетение или мотивирано откаже, но не по-късно от 05.11.2020 г. в срок не по-късно до 26.11.2020 г. включително. След

03.11.2020 г. от страна на застрахователното дружество не са предприемани действия по установяване и заплащане на обезщетението, като на 11.03.2021 г. при закъснение повече от три месеца, застрахователното дружество е заплатило застрахователно обезщетение в размер на 309.48 лева по банковата сметка на застрахованото лице. Съставен е АУАН № Р-06-215/17.03.2021 г., въз основа на който е и издадено процесното НП.

За да потвърди НП, СРС е приел, че АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Вмененото нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана отговорност на касатора.

Решението е правилно.

Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя правните изводи на районния съд.

Въз основа на приетата фактическа обстановка СРС е достигнал до правилния извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Първоинстанционният съд е приел, че при съставяне на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно. Правилни и обосновани са изводите на СРС относно съставомерността на посоченото нарушение, размера на наложената санкция, както и относно извършването на нарушението в условията на повторност.

Правилен и обоснован е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, съгласно който застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. След като на застрахователя са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, необходими за установяване на основание и размера на претенцията, в конкретния случай, считано от 05.11.2020 г., застрахователното дружество е било длъжно да се произнесе по заведената претенция. Срокът за произнасяне по заведената щета, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже, за санкционираното дружество е 15 работни дни, т.е. задължението е било изискуемо до 27.11.2020 г. Касаторът се е произнесъл по претенцията на 11.03.2021 г. като е изплатил застрахователното обезщетение след изтичане на законоустановения срок. Следователно осъществен е съставът на нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователни са възраженията на касатора срещу квалифицирането на нарушението като повторно. Санкцията за нарушението на чл. 108, ал. 1 КЗ е наложена при условията на „повторност“ на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ. Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

С оглед наличието на влязло в сила на 04.02.2020 г. НП № Р-10-179/09.03.2018 г на зам. председателя на КФН за същото по вид нарушение, следва да се приеме, че са изпълнени предпоставките за квалифициране на нарушението като повторно.

Изискването на чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието е спазено при съставяне на процесния АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност” е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН и не е необходимо това обстоятелство да се посочва в АУАН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 ЗАНН да бъде посочено при съставяне на АУАН. Наложена от АНО „имуществена санкция” е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, близо до минимално установения по закон размер, като същият е съобразен с обществената опасност на нарушението, което е извършено повторно и със закъснение повече от три месеца за изплащане на застрахователно обезщетение. Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност” по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение. Съобразена е и нормата на чл. 12 ЗАНН, тъй като следва нарушителят да преустанови извършване на нарушения от същия вид и да спазва установените от законодателя срокове за произнасяне по заведените застрахователни претенции.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, II касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.08.2021 г. по НАХД № 6093/2021 г. на Софийски районен съд, 9-и състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.